

Sõna

Teenigu igaüks teisi selle andega, mille ta on saanud, nagu Jumala mitmesuguse armu head majapidajad.

1 Pt 4, 10

Mõte

Meil kõigil on midagi, milles me head oleme. Mis meil „hästi välja tuleb“. Anded ei ole ühtlaselt jaotunud, ei peagi olema. Kuid juba sõna „anne“ näitab, et tegemist on kingituse, mitte meie endi tublidusega – see tuleb hiljem, kasutades ja arendades. Igaüks on midagi saanud Jumalalt. Ja see pole mõeldud ainult endale hoidmiseks, vaid jagamiseks teistega. See on teenimine, milleks Kristus on meid vabastanud, kuid mitte kohustanud. Kõige selle juures on oluline mõista, kust anded õieti tulevad ja kes on see, kes armu jagab.

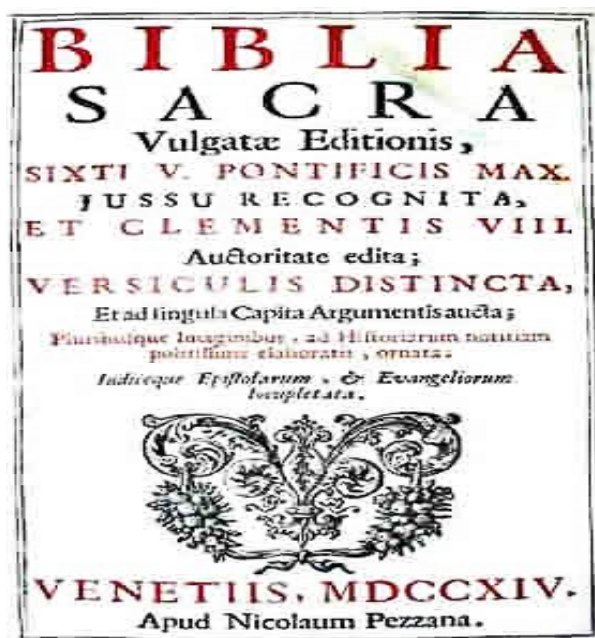
Palve

Igavene Isa! Aita meil jagada ja üksteist teenida nagu Sinu armu headele majapidajatele kohane on.
Aamen

Piibli aasta 2020

Väga oluline isik Piibli tõlkimisel on olnud püha Hieronymus, kelle surmast möödub tänavu 1600 aastat. Seda silmas pidades on Eesti Piibliselts saanud läkituse Piibli Aasta 2020 tähistamise puhul.

Armsad vennad ja õed! Maikuu esimesel pühapäeval tähistame koos Ühinenud Piibliseltside, Eesti Kirikute Nõukogu liikmeskirikute ja kõigi kristlastega piiblipäeva. Täna ja alanud nädalal palvetatakse piiblitöö pärast üle kogu maailma. 9. mail tähistame Ühinenud Piibliseltside palvapäeva. Aastal 1946 asutati sel kuupäeval Ühinenud Piibliseltsid. Maailm oli peale Teist maailmasõda varemtes: mitmed riigid olid maailma kaardilt kadunud, paljud inimesed olid sunnitud lahkuma oma kodumaalt, majandus vajas ülesehitamist. Sellises olukorras ühineti, et jagada lootuse sõna maailmale. Oleme täna sarnases olukorras, kus maailm vajab lootust, usku ja armastust. Piibliseltsid üle kogu maailma teevad täna koostööd, et Jumala Sõna jõuaks iga inimeseni. Täna on Piibel tõlgitud 694 keelde, mida räägib 5,7 miljardit inimest. Piibliseltsid levitasid möödunud aastal üle 400 miljoni Piibli või piibliosia. Viimase viie aasta jooksul on valminud pühakirjatõlked 270 keelde, mida räägib 1,7 miljardit inimest. Käesolev aasta on Piibliaasta. Kirikud, piibliseltsid ja paljud teised organisatsioonid on kuulutanud käesoleva aasta Piibliaastaks, et tähistada ühiselt 1600 aasta möödumist Püha Hieronymuse surmast. Püha Hieronymus tõlkis originaalkeeltest ladina keelde täispiibli Vulgata. See tõlge oli kuni 20. sajandini läänekiriku Pühakirja standardiks. Oleme Jumalale tänulikud, et võime lugeda Piiblit nii trükitud raamatuna, internetis kui ka audioversioonina. Täna, olles pandemia tõttu eriolukorras, mõistame, et need erinevad võimalused on Jumala and ja õnnistus meie rahvale! Eesti Piibliselts on koostöös Eesti Kirikute Nõukogu liikmeskirikutega alustanud ettevalmistusi Piibli uue tõlke väljaandmiseks. Kutsume kõiki Eestimaa kogudusi toetama Piibli uue tõlke valmimist. Samuti vajame toetust, et Pühakiri oleks jätkuvalt kättesaadav internetis, äppides ja mujal. Aidakem kaasa, et Jumala Sõna oleks iga Eestimaa inimese käeulatuses!

Piiblivõti

Läätsetaim.

Tuntud loos müis Eesav oma esmasünniõiguse vennale Jaakobile läätseleeme eest. Mis taim see lääts õigupoolest on ja miks on see erilisel Piiblis välja toodud, sellest kõneleb Piiblivõtme sarja seekordne osa.

Lääts kuulub liblikõieliste sugukonda ja on teadaolevalt botaaniliselt vanim kaunvili, mida Piibli aegadel tunti. Seda taime kasvatati Palestiina aladel toidukultuurina rohke valgu, raua ja B-grupi vitamiinide sisalduse tõttu.

Läätsedest tehtud toidud maitseid hästi ja olid organismile kergesti omastatavad. Viljast valmistati nii leent, hautisi ja neid söödi ka ülepraetuna kerge snäkina. Palestiina aladel kasvatati kõige enam kollaseid ja rohelisi läätse sorte, sest nende toiteväärtust hinnati tunduvalt kõrgemaks kui näiteks punaste ja pruunide oma.

Kultuurtaimena oli lääts samuti hinnatud, eriti Süüria ja Palestiina aladel, kuna tegemist oli vähenõudliku, vaid korraliku kastmist vajava taimega. Lääts on hinnatud toiduaine ka tänapäeval. Seda kasutakse laialdaselt suppides, kuid ka kookides ja isegi võileivamäärdena.

See oli jaanuarikuu teisel reedel, kui Loopre Hannes otsustas Viljandi haiglasse Eduardi vaatama minna. Raviarsti luba kabinetis oodates tundis ta end ometi kohmetuna.

„Härra Loopre, lubage et olen teiega täiesti avameelne. Teie sõbra Bläku Eduardiga on lood üsna kehvasti ja meie haigla personal teeb kõik endast oleneva, et tal hakkaks parem. Suurim probleem on muidugi see, et ta on alkohoolik, keeldudes seda ise tunnistamast,“ ütles doktor Seljand, puurides Hannest pilguga oma tumedate klaasidega prillide tagant. Looprel ei jäänud muud üle kui kuulekalt noogutada.

„Vaadake, inimese aju on nagu arvuti, keerukas ja mitmetahuline, kuid kunagi ei tea me täpselt, kuidas pikaleveninud alkoholisõltuvus aju erinevatele osadele mõjub. Ega siis muidu ole levinud arvamused, et alkohol on tarkade inimeste jõud.“

„Aga on tal lootust taastuda, nüüd kus ühte meie kaaslast enam meiega ei ole?“ „Jaa, valetaksin, kui ütleksin, et sellele küsimusele on kerge vastata, aga minge teda nüüd vaatama. Ta rõõmustab kindlasti.“

Bläku Eduardi palati ukse taga seistes tundis Hannes end veel hullemini. Haigla kõledad värvitud seinad muutsid ta kohmetuks ja sisendasid hinge sellise nukruse, mida Hannes ei teadnud seal üldse olevat. Oli ta ju end ikka tugevaks meheks pidanud. Kogu julgust kokku võttes astus ta viimaks uksest sisse:

„Hei, kamraad,“ tervitas ta. Bläku Eduard lamas raudnuppudega voodis ja kirjutas. Hannest nähes kargas ta istuli. Loopre kõneles talle rahulikult Kuningamäel vahepeal aset leidnud sündmustest. Tõstamäe Tõnu surmast kuuldes vajus Bläku Eduard päris näost ära:

„Assaa, vaat sulle nüüd heeringat sibulasoustiga ja mina lubasin siit pääsedes veel temaga arved õiendada, aga nüüd?“

Loopre vaatas mõtlikul pilgul aknast välja ja vastas:

„Ega see mullegi põrmugi meelt mööda pole. Vaata, ise sa veel kirusid teda alati ja nüüd teda enam ei ole. Ta on surnud.“ Eduard hammustas alahuulde. Valus oli. Ta mõtles, et kui surm on midagi lõplikku, siis kas surmast läbi minnes on veel midagi? Ta oli kunagi Kasesalu Lembitu kuulnud ütlevat, et surmas polevat midagi hirmutavat. See olevat elu osa. Aga kuidas on siis, kui inimene siit mitte vabatahtlikult ei lähe? Need küsimused olid Bläku Eduardile vastamiseks praegu liiga keerulised.

„Semu, ma isegi täna siia sõites mõtlesin päris pingsalt, kas ja kuidas sellest kõigest sulle üldse rääkida ja nagu sellest veel vähe oleks, siis tea, et ka Kasesalu vanamehe ja Taali proua vahel vist toimub midagi. Käituvad teised kuidagi kummaliselt. Ületüldse on

Kuningamäel toimuv üks väga, väga segane värk. Ei saa sellest sugugi õiget sotti.“

Bläku Eduard kuulas, kuid ei vastanud ja mida ta oleks osanudki kosta, kui tema siin haiglaseinte vahel vedeles elust enam õiget maiku ei saanud. Kõik tundus kuidagi tuim ja nii tühine. No mis on õige see inimese elu väärt? Elada päevast-päeva, juua või siis rabada tööd teha, nii et veri küünte alt väljas. Karta ja samas teada, et järgmisel hetkel võib kõik see nähtav su jaoks olematuks saada ja siis võib väga lihtsalt juhtuda seegi, et sind enam ei mäletatagi.

„Kuule, Loopre, tead, ma olen siin vahepeal mõelnud, et ma tahan joomise maha jätta ja siis olen jälle mõelnud, et aga kuidas ma jätan, kui sisemine värk nõuab. Ma ei oska enam selleta elada ju!“

Esimest korda selle külastuskäigu jooksul vaatas Loopre Hannes Eduardi silmi ja mäkas seal midagi, mida ta varem tähele polnud pannud. See oli semu mingi sisemine nukrus, mis ei leidnud kuidagi väljapääsu, isegi mitte pisarate näol. See oli selline pingestatud südamekarje, mis oleks kogu sisikonna võimeline kokku pigistama ja Looprel hakkas korraga paha. Sant tunne tekkis kõigest, mis tehtud ja veel tegemata. Kui vaid saaks aega kuidagi tagasi keerata.

Alles nüüd märkas Loopre, et Bläku Eedi ootas temalt mingitki vastust, kuid õigupoolest, millele siis? Elu, see on ju alati ootamatusi täis ja kunagi ei või kindel olla, et järgmine pauk, mis elu teele viskab, pole veel valusam. Hannes vaikis ja tundis äkki, et tal pole joomakaaslastele midagi lisada. Ainult saaks välja siit kohutavast palatist. Kui Loopre vaid mõned minutid hiljem haigla ette pargipingile istus, oleks ta tahtunud kisendada nagu haavatud loom, kuid ta ei saanud seda teha, sest oli haigla territooriumil. Taevas ta pea kohal tõmbus sünkjashalliks just nagu meeelolugi. Püksitagumik oli istumisest niiske. Haigla uksest väljus üks noor naisterahvas, parka seljas ja lähenes Hannesele küsides sigareti süütamiseks tuld.

„Vabandage, kas te olete ka siinne patsient või? Teate, elu on ikka päris pekkis. Sant ja närune.“

Loopre tegi näo nagu poleks ta naisterahva ütlust üldse tähele pannud, kuid miski Viljandisse tulekuga oli temas muutunud. Ta tõusis pargipingilt ja hakkas astuma.

„Oodake, härra! Ma ainult paar sõna tahtsin teile veel ütelda,“ hüüdis noor naisterahvas talle järgi, kuid Loopre tegi näo nagu poleks ta seda kuulnud. Ta kõndis ikka edasi ja edasi leidmata endas vastust küsimusele, miks oli ta Viljandisse tulnud, sest rohtudest täissöödetud semu ei tundunud Looprel enam üldse Eduardina, keda ta arvas hästi tundvat.

Hannese mõtted keskendusid nüüd hoopis Helmut Varblasele. Praegu oleks hädasti tema toekat nõu vaja läinud. *Järgneb*